

Påskdagen
Täby kyrka den 10 april 2023

Texter: Jona, kapitel 2, vers 1–11, Apostlagärningarna, kapitel 13, vers 32-37 och
Johannesevangeliet, kapitel 20, vers 1-18

Av Michael Öjermo, kyrkoherde

Mitt barnbarn har en docka med en overall. Overallen har en dragkedja. Barnbarnet är två år gammalt. Nu kommer han ut i köket där jag dricker kaffe med dockan lite upp och ner. Dockans overall är öppen. Han vill stänga den. Men det är inte helt lätt. Han har försökt. En lång stund har han på egen hand försökt dra upp dragkedjan på dockans overall. Nu kommer han till morfar som dricker kaffe i köket. Jag visar honom knepet. Man har ett grepp längst ner precis under dragkedjan. Sen drar man. Då går det lättare. Han tittar och försöker. Det är inte lätt nu heller. Jag visar igen. Han försöker igen. Låt mig förklara rent tekniskt hur det går till.

En dragkedja på en dockoverall har samma konstruktion som ett blixtlås på vad som helst. Ett blixtlås består av en löpare som dras mellan två rader av häktor. När löparen dras åt ena hållet låses de två radernas häktor i varandra. När löparen dras åt andra hållet lösgörs häktorna från varandra. En löpare alltså, och två rader med häktor. Det är ett blixtlås. Inte helt lätt att förstå sig på för en tvååring. Och att blixtlåset lättare går att stänga om det är sträckt. Det är därför man ska ta ett grepp längst ner precis under dragkedjan. Då får man den där sträckningen som gör det enklare.

Efter en stund och ganska många försök lyckas mitt barnbarn både dra upp och dra ner löparen och därmed stänga och öppna dockans overall. Mitt barnbarn och jag ägnar en liten tid av våra liv åt den här övningen. Jag hinner dricka kaffe under tiden. Mitt barnbarn däremot är helt koncentrerad på uppgiften. Det tar lite tid, men sen så. Ja, sen så och resten av sitt liv kommer den här lille killen att kunna öppna och stänga blixtlås. Någon gång kommer det att krångla. Det gör det ibland. Men som regel, utan att tänka på det, kommer mitt barnbarn för resten av sitt liv att kunna öppna och stänga en dragkedja. Vi har övat. Det är så med det mesta här i livet att vi har övat innan. Folk hade till och med övat på Jesu uppståndelse. Hans vänner trodde att allt var över. Jesu död var en verklig död. Men när kvinnorna kommer inspringande till stan för att berätta om den tomma graven tidigt på påskdagens morgon, så föll bitarna på plats. De hade övat. Låt mig förklara.

Jesus börjar sin verksamhet med beskriva ett rike. Jesus säger: "Tiden är inne, Guds rike är nära. Omvänd er och tro på budskapet" (Markusevangeliet, kapitel 1, vers 15). När folket hörde det där med rike så tänkte de på den gamla goda tiden då Israel varit ett mäktigt rike, med god ekonomi, ett starkt försvar och en kung utan like. Det var kung David. Då fanns inga romerska ockupanter, då fanns inga utsugare, då levde man i fred inom säkra och erkända gränser. Det var i varje fall så man mindes sin historia kring kung David. Förutom allt annat var kung David dessutom en stor poet och många av psalmerna i Psaltaren var skrivna av kungen. Så när Paulus i det tal som vi lyssnade till i den andra läsningen jämför Jesus med David så handlar det om en övning. Precis som när ett barn ska lära sig dra igen ett blixtlås. David var kung i ett mäktigt rike med säkra och erkända gränser, med god ekonomi, ett starkt försvar och en kung utan like. Jesus är hans totala motsats kan man tycka. En

obetydlig snickarson från en avlägsen håla där folk pratade konstig dialekt. Men, det är poängen. Det är Jesus som är den verkliga kungen. För David får se döden. Trots att kung David skrivit orden som Paulus citerar i sitt tal. "Du skall inte låta din helige möta förgängelsen". Jesus däremot, den verkliga kungen, slapp undan förgängelsen och döden. Därför är Jesus mäktigare än kung David och Guds rike mäktigare än det man mindes att David någonsin haft. Jesus är Herre. David var en övning.

Det finns en övning till att berätta om denna påskdag. Den övningen handlar om Jona i den stora fiskens buk. Den berättelsen finns målad här i Täby kyrka och nu ska jag be kyrkvaktmästaren att lysa med ficklampa så ni ser { --- }.

Berättelsen om Jona är riktigt häftig, och lite äcklig. Jona är ute och seglar på resa till Nineve, den stora staden. Under seglatsen blir det storm och efter några turer kastar de andra passagerarna Jona överbord för att blidka gudarna. I taket här i Täby kyrka finns en före- och en efter-bild. Jona som slängs ner i havet ser ut som vilken Täbybo som helst på 1490-talet. Han har långt hår och läderbälte kring livet. Efter tre dagar och tre nätter får fisken så att säga nog. Jona spyddes upp på land. På efter-bilden har Jona varken kläder, bälte eller hår. Den stora fiskens mage var som en kemisk centrifug. Diverse syror gjorde sitt till. Som jag sa, det är lite äckligt. Men Jona överlevde, fast något hade alltså hänt. Han var befriad från hår och kläder och läderbälte, skinande vit, pånyttfödd, som Jesus på påskdagens morgon.

Berättelsen om Jonas är alltså också en övning för att vi ska förstå vem Jesus är. Tre dagar och tre nätter, men inte längre. Sen fick döden nog och spydde ut honom. Döden fick se sig besegrad.

De här berättelserna kan förefalla väldigt starka. En mäktig kung David. En Jona i den stora fiskens buk. En Jesus som uppstår från de döda. Det är nästan överväldigande. Det är kanske tur att vi bara firar påsk en gång per år. Så här häftiga grejer klara man inte av på daglig basis.

Då tänker jag på mitt barnbarn och blixtlåset. Han övade och övade och övade. Men till sist lärde han sig att om man tar tag under dragkedjan så den blir sträckt då blir det lättare. Och med den kunskapen kommer han att kunna dra igen dragkedjor ganska lätt resten av sitt liv. Vi behöver leva med påsken varje dag i resten av våra liv. Det är min poäng. Inte den stora och mäktiga påsken med brusande psalmer, god mat, kanske en snaps till sillen och budskapet om Jesu uppståndelse. Den påsken räcker det att vi "kör" en gång per år. Men påsken varje dag, lite i taget, den är inte överväldigande, den är livsnödvändig. För det är ju inte lätt att vara människa och vi lever, mina vänner, i svåra tider.

Det kan förefalla hopplöst. Men Jesus har uppstått. Det kan förefalla mörkt. Men Jesus har uppstått. Det kan förefalla eländigt. Men Jesus har uppstått. Det kan förefalla utan mening. Men Jesus har uppstått. Det kan förefalla som om krigen aldrig tar slut. Men Jesus har uppstått. Det kan förefalla som om våldet inte kan stoppas. Men Jesus har uppstått. Det kan förefalla som om vaknätterna aldrig tar slut. Men Jesus har uppstått. Det kan förefalla som om sorgen aldrig går över. Men Jesus har uppstått. Det kan förefalla som om utmattningen knockar mig totalt. Men Jesus har uppstått. Det kan förefalla som om döden alltid får sista ordet. Men Jesus har uppstått. Amen.